

Gruodžio 11-oji, ketvirtadienis

Loganė, nepaisydama liūtis, dideliu greičiu skubėjo namo, džiaugdama, kad sumauta diena, iš bjauros tapusi dar bjauresne, o galiausiai ir visiškai sugedusi, artėjo į pabaigą. Ji nekantravo, kada laukdama namo grįžtančio Džemio galės išgerti didelę taurę atšaldyto baltojo vyno ir balkone slapčia surūkyti cigaretę. Pasigirdo gerai pažįstamas Sasekso radijo šaukinys, po kurio laidos vedėja informavo, kad yra pusė šeštos vakaro, taigi pats laikas naujienoms. Viena ausimi klausydama radijo Loganė, laimė, nė neįtarė, kad rytoj tuo pat metu jos pavardė bus linksniuojama vietos naujienų laidoje, o jos paieška taps viena didžiausių operacijų Sasekso policijos istorijoje.

Jos nelaimių serija prasidėjo, vos tik išlipusi iš lovos suprato vėluojanti į darbą. Po vakarykštės varginančios vakarienės su apsileidusiu storžieviu Džemiu plyštančia galva eidama per kambarį užkliuvo už bato, kurį buvo palikusi ant kilimo, ir suklupusi kojos nykščiu trenkėsi į vonios kambario duris. Būtų buvę ne pro šalį apsilankyti poliklinikoje, tačiau neturėdama laiko laukti skubiosios pagalbos skyriuje, o tai būtų buvę neišvengiama, tikėdamasi geriausio Loganė susitvarstė pirštą pati.

Paskui, lyg būtų negana traumos, ją nufotografavo greičio matavimo kamera, pro kurią Loganė jau kelerius metus kiekvieną darbo dieną labai atidžiai pravažiuodavo trisdešimt dviejų mylių per valandą greičiu. Tačiau šįryt skubėdama į susitikimą su pirmu klientu ji visiškai

pamiršo kamerą ir pralėkė gerokai didesniu kaip keturiasdešimt penkių mylių per valandą greičiu.

O negandų puokštę papildė žinia, kurią ji išgirdo jau nuvykusi į manualinės terapijos kliniką: viena iš partnerių, moteris, kurios indėlis į klinikos pajamas buvo didžiausias, pareiškė besilaukianti trynukų, todėl, jei viskas bus gerai, ji išeisianti motinystės atostogų. O klinikos ateitis be partnerės milžiniško įnašo taptų labai neaiški.

Vis dėlto viską pranoko nerimas dėl Džemio. Jis atkakliai neigė esąs neteisis. Tačiau problema iš tiesų buvo rimta. Iš pradžių jo netvarkingumas Loganę glumino, o vėliau ėmė neįtikėtinai erzinti, ypač kai jis atžariai tvirtindavo, kad tai moters prievolė palaikyti namie tvarką.

Ką gi, ji ėmė ir viską sutvarkė. Surinko ant grindų išmėtytus jo drabužius, tuščias alaus skardines ir nešvarias taures, likusias po įprasto jo draugų apsilankymo žiūrėti *fulės*, ir nuleido viską koridoriuje įrengtu šiukšliavamzdžiu žemyn.

Patenkinta savo poelgiu Loganė parodė posūkį į dešinę, sumažino greitį ir, priartėjusi prie įvažiavimo į vieno iš Braitono Kemptau-
no rajono daugiabučių, kuriame jiedu gyveno, požeminę automobilių aikštelę, sustojo. Paspaudė pulto mygtuką ir atidarė elektrinius vartus.

Važiuodama pandusu žemyn ji net krūptelėjo, staiga pastebėjusi tamsoje tykantį žmogaus siluetą. Tuo pat metu staigiai nuspaudė stabdžio pedalą.

2

Gruodžio 11-oji, ketvirtadienis

Kai Džemis Bolas atsiliepė į sužadėtinės telefono skambutį, užteko kelių sekundžių, kad suprastų, jog mergina pateko į bėdą.

Pliaupiant stipriam lietui senu išklerusiu „VW Golf“ grįždamas

į Braitoną per pačią automobilių spūstį M23 greitkelyje, jis nelabai suprato, ką ji sako, — telefono ryšys toje vietoje buvo itin silpnas, — bet vis tiek jos balse išgirdo nerimą.

— Ar viskas gerai, mieloji? — paklausė.

— Ne, — atsakė ji. — Ne, negerai.

— O kas yra?

— Čia, apačioje, automobilių aikštelėje, lūkuriuoja kažkoks vyras.

Ką tik mačiau jį. Man įvažiuojant, bandė pasislėpti.

Požeminė automobilių aikštelė po jų daugiabučių nepatiko nei jam, nei jai. Jų daugiabutis Braitone buvo netoli Sasekso grafystės Karališkosios ligoninės ir pro jų mažo buto langus devintame aukšte tarp namų stogų atsivėrė pasakiškas vaizdas į Lamanšo sąsiaurį, bet požeminė stovėjimo aikštelė jiems visada kėlė šiurpą.

Silpnai apšviesta ji vietomis skendėjo visiškoje tamsoje, o apsauga buvo minimali. Kelios čia pastatytos transporto priemonės buvo uždengtos dulkėtais apdangalais, kurių, regis, niekas niekada nebuvo pajudinęs. Džemiui kartkartėmis atrodydavo, kad jis įvažiuoja ne į aikštelę, o į mauzoliejų. Jei Loganė namo parvažiuodavo viena ir būdavo jau vėlus metas, automobilį ji mieliau palikdavo gatvėje, rizikuodama ryte rasti baudos kvitą, o ne leisdavosi juo į tamsą. Džemis ne kartą buvo ją įspėjęs, įvažiavus pro elektrinius vartus, pirmiau įsitikinti, kad jie užsidarė, ir tik tada riedėti pandusu žemyn. O dabar scenarijus, kurio jis visada bijojo, regis, pildėsi.

— Gerai, mieloji, — tarė jis. — Paklausk manęs. Užsirakink dures, apsisuk ir nedelsdama važiuok atgal.

Ji nieko neatsakė.

— Logane, ar girdėjai mane?

Džemis išgirdo jos riksmą.

Siaubingą riksmą.

O paskui stoji tylą.

3

Gruodžio 11-oji, ketvirtadienis

Faktas, kad aš žudau žmones, Felikso netrikdo. Jis neturi nieko prieš ir supranta mano motyvus. Manęs neapleidžia jausmas, nors negaliu jo niekaip paaiškinti, kad jis pats norėtų tai daryti, jei tik būtų drąsesnis. Harisonas nėra tikras dėl šio reikalo moralinio aspekto. O kas dėl Marko, tai jis prieštaraudamas kone tiesiogine prasme gula kryžiumi. Jis mano, kad aš — blogas žmogus. Bet juk turėti draugų su galva ir asmenine nuomone, kurios jie nebijo išsakyti, yra labai gerai. Aš asmeniškai visuomet gerbiau žmones, nebijančius pasakyti, ką galvoja.

Sakoma, kad tikras draugas yra tas, kuris apie tave žino viską, bet tu jam vis tiek patinki: visgi man toks draugystės *besąlygiškumas* atrodo abejotinas. Mums reikalingi draugai, kad stebėtų mus iš šalies ir saugotų nuo kraštutinumų, vertintų mūsų pasirinkimus ir būtų mūsų moralinis kompasas. Tačiau aš įsitikinęs, kad Markas neteisis. Iš tikrųjų nesu blogas žmogus, esu tik auka. Mes visi iki vieno esame aukos. Visi tam tikra prasme esame praeities įkaitai. O praeities įtaka asmenybei ne visada matyti. Ji pastebima vėliau, tam tikrais, retais atvejais, pavyzdžiui, skaitant ką nors tokio, kas paliečia skaudžią vietą, arba kai tavo psichiatras išvelgia ryšį, apie kurį tu pats nė nepagalvodavai. Tai vadinamosios nušvitimo akimirkos. Tokiais atvejais staiga tu viską supranti. Ir gali pateisinti.

Aš ką tik ėmiausi savo naujo „projekto“. Tai jauna, trečią dešimtį įpusėjusi moteris, liekna, ilgais rudais plaukais — atrodo kaip tik taip, kaip ir dera mano „projektams“. Sekiau ją tris pastaruosius mėnesius: dažniausiai iš tolo, bet taip pat ir jos „Facebook“ bei „Twitter“ paskyroje. Man patinka kruopščiai išstudijuoti savo „projektus“, iki smulkmenų numatyti jų pagrobimą, apmąstyti, ką vėliau su jais darysiu. Laukimas man teikia didžiausio pasitenkinimo. Tai panašu į prabangaus restorano, kuriame ketinu apsilankyti, valgiaraščio analizavimą internete. Mano dailūs aplankai.

Loganė — šauni mergaitė. Visapusiškai geros formos. Bėgioja maratoną, rengėsi ištekėti, deja, tam nelemta išsipildyti, ir aš čia niekuo dėtas. Tačiau, turint omenyje mano moralinį kompasą, man dėl to tik geriau. Su vyrais nevalia elgtis taip, kaip iki šiol elgėsi ji.

Ją būtina nubausti.

4

Gruodžio 11-oji, ketvirtadienis

Vasarą Hovo lagūna, vaikų pramogų parkas ir žaidimų aikštelė su dviem dideliais vandens telkiniais, pritaikytais plaukioti pripučiamomis valtimis, aikštė važinėti riedučiais ir negilus baseinas už pajūrio pasivaikščiojimų tako, išilgai kurio rikiavosi ryškiai dažytos persirengimo kabinos, būtų buvusi pilna lankytojų.

Vaikai, prižiūrimi budrių motinų, senelių, ruošos pagalbininkių arba auklių, suktųsi karuselėse, čiuožinėtu arba suptųsi, taškytųsi mažajame baseine arba plaukiotų žaislinėmis valtimis viename iš dviejų stačiakampių tvenkinių, nuo kurių ši vieta ir gavo savo pavadinimą ir kuriais taip pat naudojosi besimokantys pramoginių valčių vairininkai, burlentininkai ir vandenlentininkai.

Daugelis jų ištepliotais veidais būtų šlamštę ledus arba saldinius iš „Big Beach Cafe“, kurios praktiškos, baltintos sienos, mėlyni langai ir stačias stogas slėpė, pagal jos pastarojo savininko Normano Kuko, žinomo kaip *Fatboy Slim*, viziją nuostabiai įrengtus kokteilių barą ir didžiąją salę.

Tačiau apniukusią bjauraus gruodžio ketvirtadienio popietę, be paliovos pliaupiant šaltam lietui ir siaučiant stipriam, gūsingam vėjui, visa ši vieta atrodė apleista ir niūri. Vieniša pagyvenusi ponija, ant galvos užsimaukšlinusi permatomą neperšlampamą žvejo skrybėlę, už pavadėlio, prisegto prie pakinktų, vedžiojo be didelio noro bidzenantį šunelį, neką didesnę už stambią žiurkę.

Keletas darbininkų šviesą atspindinčiomis liemenėmis, su šalmais ir ausinėmis, apšviesti prožektorių šviesa, pasibaigus darbo laikui, ardė pro kavinę vedantį asfaltuotą taką. Vienas jų, brigadininkas, stovįs atokiau nuo visos grupės, nulenkęs prieš vėją galvą, rankoje laikydamas planšetinį kompiuterį neperšlampamame dėkle, užsiėmė matavimais ir skaičiavimais. Čia pat stovėjo keli lengvieji automobiliai ir vanas, taip pat geltonas triukšmingas mobilus generatorius.

Vienas darbininkas, gręžtuvu išardęs visai neseniai užklotą atkarpą ir pašalinęs iš kelio asfalto skeveldras, staiga sušuko:

— O, Dieve! Žiūrėk!

Sprendžiant iš akcento, tai buvo užsienietis. Netrukus jis suneri-
męs atsigręžė į brigadininką:

— Vesli! Žiūrėk!

Išgirdę jo balsą, nustelbusį mechanizmų ūžesį, darbą nutraukė ir kiti darbininkai. Brigadininkas žengė prie jų ir, pažvelgęs į žemę, išvydo kažką, kas jo neįgudusiai akiai pasirodė panašu į skeleto plaštaką.

— Ar tai gyvūnas? — paklausė darbininkas.

— Nežinau, — dvejodamas atsakė brigadininkas.

Jis nenučiuokė, kiek metų tai plaštakai galėjo būti. Kas žino, gal ji išgulėjo čia kelis dešimtmečius? Bet gyvūno tokiomis letenomis neprisiminė. Na, nebent beždžionė. Panašu į žmogaus ranką. Veslis liepė visiems trims vyrams su gręžtuvais sutelkti dėmesį į plotą aplink plaštaką ir negręžti giliau, nei būtina.

Į šalį buvo nuversti dar keli juodo asfalto luitai, iš po kurių pasirodė skeleto ranka, juodais sausgyslių siūlais sujungta su plaštaka. Paskui pasimatė šonkaulių dalis ir žmogaus kaukolė, dėl kurios negalėjo būti nė mažiausios abejonės.

— Puiku! — nervingai tarė brigadininkas. — Visi baigiat darbą! Keliaujat į namus, o darbą tęsim iš ryto, jei tik mums bus leista. Susitinkam aštuntą.

Svarstydamas, ar tik nevertėjo nutraukti darbo anksčiau, jis nuėjo prie vano, atidarė galines dureles, įlipo į vidų ir pasirausęs ištraukė bre-

zentą. Užklojęs atkastus griaučius, brezento kampus prispaudė skaldos gabalais. Tai atlikęs, išėmė iš dėklo telefoną ir, paskambinęs savo viršininkui, pasiteiravo, ką jam toliau daryti. Nurodymai buvo išsakyti garsiai ir aiškiai.

Baigęs pokalbį, kaip buvo liepta, paskambino 999. Operatorei atsiliepus, paprašė sujungti su policija.

5

Gruodžio 11-oji, ketvirtadienis

Drebėdamas iš baimės Džemis Bolas pasuko savo golfą į asfaltuotą greitkelio kelkraštį, sustojo ir dar kartą surinko Loganės telefono numerį. Signalas supypsejo šešis kartus, o paskui įsijungė balso paštas.

„Sveiki, jūs paskambinote Loganei Somervil. Aš šiuo metu negaliu atsiliepti...“

Jis nutraukė skambutį, bet nedelsdamas vėl paskambino. *Atsiliepk, brangioji Logane, atsiliepk, prašau, atsiliepk, atsiliepk, prašau!* Ir šįkart pasigirdo šeši signalai, o tada įsijungė balso paštas. Pro šalį pralėkė didelių gabaritų sunkvežimis, vos per keletą colių nuo jo golfo, supurtydamas ir aptaškydamas jo mašiną purslais. Džemis užsimerkė ir susimąstė, jausdamas, kad netrukus gali apsverkti. Galėtų paskambinti Markui, namo prižiūrėtojui. Arba kaimynui iš gretimo buto, turinčiam jų buto raktus.

Tačiau jis juk aiškiai girdėjo klyksmą.

Kažkas atsitiko.

Jo automobilis vėl sudrebėjo, pro šalį riaumojant kitam sunkiasvoriam monstrui, nepaisančiam saugaus atstumo.

Džemis nutraukė skambutį ir surinko 999.

6

Gruodžio 11-oji, ketvirtadienis

Kažkoks kvailys prieš maždaug valandą leptelėjo žodį, kurio minėti nevalia. Kaip teatro pasaulyje vyrauja prietaringas įsitikinimas, kad pjesės „Makbetas“ pavadinimo nedera minėti, ir visi teatralai ją vadina tiesiog „škotų pjese“, taip policijoje manoma, kad užtenka tik ištarti, jog diena rami, ir užklups bėdos. Taip ir nutiko. Vos tik mažas, striukas, nuo galvos iki kojų uniformuotas konsteblis, užbėgęs į Sasekso policijos Komunikacijų skyrių persimesti keliais žodžiais su savo žmona, viena iš budinčių radijo ryšio kontrolierių, paminėjo nelemtą R raide prasidedantį žodį, iš visos grafystės ėmė plaukti pranešimai apie nelaimes. Staiga vienas po kito buvo gauti trys pranešimai apie skaudžias eismo nelaimes skirtingose vietose; Braitone įvykdytas ginkluotas apiplėšimas; kažkoks vyras grasino nušokti nuo savizudžių pamėgtos gražiosios Pajūrio kalvos; Krolyje dingo keturmetis berniukas.

Komunikacijų skyrius, įkurdintas labai erdvoje atviro suplanavimo patalpoje, įrengtoje šiuolaikiškos ir didelę teritoriją užimančios policijos vyriausiosios valdybos pirmame aukšte, priimdavo visus Sasekso policijai skirtus skambučius pagalbos telefonu. Be to, jame buvo įrengtas vaizdo stebėjimo kamerų kontrolės punktas. Jam vadovavo „Pirmasis operatyvinis“ — toks buvo budinčio atsakingojo inspektoriaus šaukinys. Šie inspektoriai, be visų kitų jiems suteiktų įgaliojimų, sankcionuodavo šaunamųjų ginklų panaudojimą ypatingais, iš anksto nenumatytais atvejais ir vykdavo bei stebėdavo transporto priemonių paiešką grafystėje.

Šiandien nuo pietų „Pirmojo operatyvinio“ pareigas ėjo Endis Kilis, augalotas, tvirtai sudėtas buvęs Britanijos parašiutizmo čempionas, o dabar pradėjęs šeštą dešimtį pareigūnas, kurio dailiame veide per mažne trisdešimt darbo policijoje metų buvo išsipaudę tipiški ciniko bruožai. Jis vilkėjo tamsias uniformines kelnes ir trumparankovius juo-

dus marškinius, ant kurių rankovių baltomis raidėmis buvo išsiuvinėta „Policija“, antpečiuose puikavosi apie inspektoriaus rangą bylojančios žvaigždutės, o po kaklu ant mėlynos virvelės kabėjo asmens tapatybės kortelė; pastaruoju metu į akis krito jam anksčiau nebūdingas išsipūtęs pilvas, atsiradęs vyriškiui metus rūkyti ir nuostolį ėmęsis kompensuoti nesaikingu valgymu.

Kilis sėdėjo prie savo darbo stalo vienvietį kambarėlį primenančioje patalpoje kabineto gale, apsuptas kompiuterių ekranų ir kontrolės prietaisų. Viename jų buvo matyti grafystės žemėlapis. Kitame pateikiama nuolat atnaujinama informacija apie visus realiu laiku vykstančius incidentus. Trečiasis, liečiamu ekranu, tarnavo jam kaip akys ir ausys, padedančios vadovauti skyriui.

Ant sienos, kitame patalpos gale, pritvirtintuose kontrolės prietaisuose buvo pateikiami statistikos duomenys, atskirame ekrane, kabančiame virš stalo, buvo matyti keturių iš penkių šimtų visoje grafystėje veikiančių vaizdo stebėjimo kamerų fiksuojami vaizdai, o kituose rodomi einamieji pranešimai. Kilis, naudodamasis klaviatūromis ir perjungimo svirtimi, per kelias sekundes galėjo reikiamu kampu pasukti stebėjimo kameromis fiksuojamą vaizdą ir keisti jo mastelį. Šiame skyriuje dirbo trisdešimt darbuotojų, o dauguma jų buvo civiliai, kuriuos galėjai atskirti iš baltomis raidėmis siuvinėtų emblemų „Policijos rėmėjas“ ant rankovių ir ryškiai mėlynų marškinėlių, skirtingai nuo juodų policijos pareigūnų marškinių. Dalis jų anksčiau yra buvę policininkai. Esant dideliam darbo krūviui, skyriuje dviem lygiais plūšėdavo dauguma jo darbuotojų, o iš viso jų buvo šimtas.

Po ekranu, sujungtu su vaizdo stebėjimo kameromis, stovėjo eilė stalų, prie jų dirbo radijo ryšio operatoriai su ausinėmis, kaip ir beveik visi kiti skyriaus darbuotojai. Jie palaikė ryšį su pareigūnais, išvykusiais automobiliu arba pėsčiomis į įvykio vietą. Dauguma radijo ryšio operatorių prireikus naudojosi ekranu, kuriame buvo matyti vaizdas, fiksuojamas jų stebimoje teritorijoje įrengtomis vaizdo kameromis. Šalia jų buvo įsitaisiusios pagalbos tarnybos operatorės. Apie kiekvieną skambutį numeriu 999 informuodavo tylus signalas, girdimas visoje

patalpoje tam, kad tais retais atvejais, kai visos operatorės būdavo užsiėmusios, galėtų atsiliiepti bet kuris iš kitų skyriuje esančių kvalifikuotų darbuotojų.

Emė Vud, rami, motiniškos išvaizdos tamsiaplaukė, jau dvidešimt metų atsiliiepdavo į skambučius pagalbos telefonu ir buvo viena labiausiai patyrusių darbuotojų. Jai šis darbas patiko, nes niekada nežinojai, kas įvyks per dešimt artimiausių sekundžių. Ką jau ką, bet viena Emė tikrai buvo įsidėmėjusi: jei tik pamanysi, kad esi visko mačiusi, žinok, jau po akimirkos teks labai nustepti. R dienos buvo ne jai, todėl visuomet slapčia džiaugdavosi, kai telefonai skyriuje kone įkaisdavo nuo skambučių. O pastaroji valanda buvo kaip tik tokia! Jai teko išklaudyti liudininkų pasakojimus apie dvi skirtingas eismo nelaimes, vyrą, kurio draugei įkando kaimynų šuo, žmogų iš Bognor Ridžiso, kurio dviratį, šiam bevažiuojant, kažkas ką tik atėmė, ir dar vieną skambinusįjį, — sprendžiant iš garsaus kalbėjimo, jis buvo apsvaigęs nuo narkotikų, — skundusį kitoje gatvės pusėje gyvenantį ir jį nuolat fotografuojantį kaimyną.

Tikras prakeiksmas jai ir kolegoms šiame darbe buvo ištisą parą nenutrūkstantis melagingų pranešimų srautas, tačiau už jį dar dažnesni buvo protiškai neįgalių žmonių skambučiai. Štai viena silpnaprotyste serganti senyvo amžiaus ponija paskambindavo net penkiolika kartų per dieną. Dvidešimt procentų skambučių į policiją pagalbos telefonu 999 iškalbingai bylojo apie psichinės sveikatos sutrikimus.

Kaip tik dabar Emė ir kalbėjo su vienu iš tokių ligonių. Jai paskambinęs jaunas vaikinys verkė.

— Aš nusižudysiu.

Fone buvo girdėti stiprus, jo isterišką balsą stelbiantis vėjo kauksmas.

— Gal galėtumėte papasakoti, kur jūs dabar esate?

Vaikinas skambino mobiliuoju, todėl ekrane Emė matė mobiliojo ryšio bokštą, kuris priėmė ir siuntė jo telefono signalą. Bokštas buvo Hastingsse, taigi vaikinai galėjo būti bet kurioje iš dvylikos šio miestelio gatvių.

— Nemanau, kad jūs galite man padėti, — atsakė jis. — Problemos yra mano galvoje.

— Kur jūs esate? — pasiteiravo ji ramiau, maloniu balsu.

— Riger Roude, — atsakė šis ir ėmė bliauti. — Manęs niekas nesupranta...

Kalbėdama telefonu moteris spausdino įvykio aprašymą ir instrukcijas radijo dispečerei.

— Gal galėčiau sužinoti jūsų vardą?

Stojo ilga pauzė. Po valandėlės ji išgirdo kažką panašaus į „Danas“.

— Jūsų vardas — Danas?

— Ne, Benas.

Emei nerimą kėlė jo balso tonas. Atspausdinusi instrukcijas, priskyre joms pirmumo kategoriją, o tai reiškė, kad reaguoti reikia nedelsiant, ir pareigūnai į įvykio vietą privalo nuvykti ne vėliau kaip per penkiolika minučių.

— Tikriausiai tau, Benai, šią savaitę nutiko kažkas bloga, jei taip jautiesi, tiesa?

— Aš tiesiog niekada negalėjau pritapti prie kitų. Negaliu nė savo mamai pasakyti, kas negerai. Esu iš Senegalo. Atvykom, kai buvau dešimties. Niekada neįstengiau pritapti. Žmonės kreivai žiūri į mane. Pasiėmiau peilį — persirėšiu juo kaklą.

— Benai, prašau, neišjunk telefono, dėl manęs. Išsiunčiau žmones, kad tau padėtų. Bendrausiu su tavimi telefonu, kol jie atvyks pas tave.

Ekране žybtelėjo atsakymas į jos pranešimą: į įvykio vietą išsiųsto policijos ekipažo radijo ryšio šaukinys. Žemėlapyje, maždaug per pusę mylios nuo Riger Roudo, buvo matyti rožinis policijos automobilio simbolis. Rožinis automobiliukas staiga šoktelėjo per porą kvartalų.

— Kodėl žmonės su manim elgiasi kitaip nei su visais? — vaikas ėmė isteriškai raudoti. — Prašau, padėkite man.

— Pareigūnai jau visai čia pat, Benai. Aš nebaigsiu pokalbio, kol jie neatvyks. — Moteris ekrane matė, kaip rožinis simbolis įsuka į Ri-

ger Roudą. — Ar matai policijos automobilį? Benai, ar matai policijos automobilį?

— Jooooo.

— Ar gali pamajuoti?

Emė išgirdo balsus. Tuo metu trumpam pasirodė raminantis pranešimas „Pareigūnai įvykio vietoje“.

Darbas atliktas, moteris baigė pokalbį. Niekada negalėjai žinoti, ar apie savo ketinimus žudyti pranešantys asmenys tikrai yra taip nusiteikę, ar jie skambina tikėdamiesi pagalbos, todėl nei ji, nei niekas iš jos bendradarbių nenorėjo rizikuoti. Prieš savaitę paskambinęs vyras tvirtino, esą užsinėręs kilpą ant kaklo ir žadąs šokti pro savo namo palėpės dureles. Vos tik policijos pareigūnai nuvyko į įvykio vietą, Emė išgirdo jo gargaliavimą ir kraują stingdančius peilio ieškančių pareigūnų šūksnius.

Moteris pažiūrėjo į savo laikrodį. Be penkiolikos minučių šešta. Jos dvylikos valandų pamaina dar nebuvo įpusėjusi, bet galima išgerti puodelį arbatos ir sužinoti, gal kas nors iš skyriaus darbuotojų norėtų vakarienei užsisakyti troškinio su kariu, kurį gamino netoliese veikiantis ir tarp jų sparčiai populiarėjantis gan neblogas indų restoranas. Tačiau, Emei nespėjus nusiimti ausinių ir atsistoti, jos telefonas ir vėl suskambo.

— Sasekso policija. Kuo galiu padėti? — atsiliepė ji, tuo pat metu žvelgdama į telefono numerį ir ekrane rodomą apytikslę buvimo vietą.

Skambino iš Krolio rajono, ne per toliausiai nuo Gatviko oro uosto. Sprendžiant iš automobilių gausmo fone, skambinantysis buvo greittkelyje. Tikriausiai automobilio avarija, pamanė Emė, nes skambinant iš greitkelio dažniausiai būdavo pranešama apie vienoje iš juostų besimėtančias nuolaužas arba susidūrusias transporto priemones.

Kaip dažnai nutinka panašiais atvejais, vaikinui buvo labai sunku kalbėti. Iš savo ilgametės patirties Emė žinojo, kad daugumai žmonių vien skambinimas pagalbos telefonu 999 sukelia įtampą, ką jau kalbėti apie nelaimę, dėl kurios jie skambina. Pusė skambinančiųjų jaučiasi

tokie susijaudinę ir sutrikę, kad jų smegenys būna apgaubtos tam tikru „raudonu rūku“.

Fone riaumojant automobiliams, Emė vos ne vos girdėjo vyro balsą.

— Suprantate, aš ką tik jai skambinau... Matote... Dalykas tas... aš iš tikrųjų labai nerimauju dėl savo sužadėtinės, — galiausiai išlemeno jis.

— Gal galėčiau sužinoti jūsų vardą ir telefono numerį, — paprašė Emė, nors numerį jau matė.

Jis išpyškino.

— Man atrodo, mano sužadėtinei atsitiko nelaimė. Kalbėjausi su ja telefonu tuo metu, kai ji automobiliu važiavo į požeminę aikštelę po daugiabučiu namu, kuriame gyvename. Ji sakė, kad aikštelėje lūkuria-vo kažkoks vyras, kurio ji labai išsigando, paskui išgirdau jos riksmą ir mūsų pokalbis nutrūko.

— Ar nebandėte skambinti jai dar kartą, pone?

— Taip, taip, bandžiau. Prašau, nusiųskite ten ką nors, aš tikrai nerimauju.

Ir patirtis, ir instinktai Emei bylojo, kad skambinantysis sako tiesą, o atvejis galimai rimtas.

— Atleiskite, koks jūsų vardas?

— Džemis... Džemis Bolas.

Nepaisant triukšmo fone, dabar jis kalbėjo kur kas aiškiau. Darbuotoja bendraudama vėl spausdino.

— Ar galite pasakyti jos adresą, vardą bei pavardę ir ją trumpai apibūdinti?

Baigęs kalbėti vaikiną pridūrė:

— Prašau jus, greičiau nusiųskite ką nors į vietą. Įvyko kažkas rimta.

Moteris pažvelgė į ekraną, o paskui į žemėlapi, ieškodama rožinio automobilio simbolio. Galiausiai pastebėjo jį.

— Pareigūnai jau siunčiami į vietą, pone.

— Ačiū jums. Labai ačiū.

Emė pajuto, kad vaikino balsas keičiasi.

— Prašau, dar nenutraukite ryšio, pone. Pone? Pone Bolai? Mano vardas — Emė.

— Atsiprašau, — atsiliepė jis jau ramesniu balsu.

— Ar negalėtumėte man padiktuoti jūsų sužadėtinės mobiliojo ir namų telefonų numerius, taip pat ir jos automobilio valstybinį numerį?

Bolas emė diktuoti, bet netikėtai nutilo, negalėdamas prisiminti viso valstybinio numerio.

— Jis prasideda taip: „GU 10“, — tarė jis. — Prašau, paskubinkite juos.

— Galbūt nujaučiate, kas toks galėtų būti tas vyras iš automobilių aikštelės? Gal jūs arba jūsų sužadėtinė jau anksčiau esate ten pastebėję ką nors įtartina?

— Ne. Ne. Tačiau aikštelėje tamsu, nėra apsaugos. Prieš kurį laiką kažkokie vandalai nusiaubė kelis automobilius. Aš dabar esu pakeliui į namus, bet važiuoti liko dar apie pusvalandį.

— Pareigūnai atvyks per kelias minutes, pone.

— Prašau, pasirūpinkite, kad jai nenutiktų nieko bloga. Prašau jus. Prašau, padarykite viską, kad ji būtų gyva ir sveika. Prašau.

— Perduosiu jūsų mobiliojo telefono numerį pareigūnams, šiuo metu vykstantiems į įvykio vietą, pone. Pareigūnai jums paskambins.

— Aš girdėjau jos klyksmą, — atsakė jis. — O, Dieve, aš girdėjau jos klyksmą. Tai buvo baisu. Jie turi padėti jai.

Emė atspausdino informaciją ir skubių pranešimų kanalu išsiuntė ją Endžiui Kiliui.

Apie galimą pagrobimą jis nedelsdamas pranešė budinčiam Aukšiniam policijos pareigūnui, vyriausiajam inspektoriui Nevui Kempui, ir budinčiam Kritinių situacijų valdymo skyriaus vyresniajam inspektoriui Džaisonui Tingliui, kuris anksčiau buvo žinomas kaip Sidabrinis pareigūnas.